

eller ved, hvad han ellers har lidt, er bleven sat ud af Stand til at arbejde som før, skal der tages Hensyn dertil. Det er det Gæfte, vi altid have hævdet fra Rigsdagens Side, og kunne vi nu haabe, som det gamle Ordspørgsel lyder: „Som Herren er, følge hans Svende“, at, naar den høitærede Finansminister som Herre er overmaade human, hans Svende — de, der staa under ham — da ville følge efter ham i dette Stykke, tror jeg, vi kunne komme til en Forstaelse i denne Sag. Den høitærede Finansminister har ganske vist tidligere udtalt sig saaledes, at vi maatte antage, at han ikke stillede sig slet saa human, som han har gjort idag; men naar den høitærede Minister har bedet om Undskyldning for, at han har udtalt sig paa en saadan Maade, at vi have faaet den Opfattelse, kunne vi jo ikke forlange Mere. Ved disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg takker de Herrer, der have rejst Sagen. Jeg haaber, at der maa komme et praktisk Resultat ud deraf, især efter den høitærede Ministers Udtalelse.

Dinesen: Ogsaa jeg er af den Formening, at den ærede Ordspørgsel for Forespørgerne (Kjær) maa være veltilfreds med det Svar, som den høitærede Finansminister har givet, thi naar den høitærede Finansminister har godgjort saa klart, som det har været Tilfældet, at Loven af 20de November 1876 giver Ministeriet Afgang til at komme Invaliderne ind i den Udstrækning, som Forespørgeren i sit Foredrag krævede, og naar han endvidere ved forskellige Exempler har søgt at godtgjøre og har godgjort, at denne Opfattelse fra Finansministeriets Side er blevet fulgt, tror jeg, der er opnaaet noget meget Væsentligt for de ærede Forespørgere. Det, som jeg vilde ønske, maatte blive Resultatet af denne Forhandling, maatte være det, at de Invalider, som søle sig brystholdne ved de Afgjørelser, Invalidebestyrelsen træffer, og dermed opgive at gjøre noget Yderligere for deres Sag, maatte læse af denne Forhandling, at der er Noget at opnaa, naar de fortsætte og gaa til Finansministeriet. I den Henseende er der i mange Tilfælde fra Finansministeriets Side sket Afgjørelser fra de Afgjørelser, som Invalidebestyrelsen har truffet. Jeg har haat Leilighed til at lære adskillige af disse Exempler at kende og har maattet indrømme, at Finansministeriet har traadt op overfor de paagjældende Invalider paa den Maade, som de have Krav paa at vente det. Naar dette er Tilfældet, maatte vi kunne lære Invaliderne heraf, at, naar de ikke opnaa deres Hensigt hos Invalidebestyrelsen, saa kunne de endnu forsøge hos Finansministeriet. Jeg vil sige som min Mening, at jeg tror, at Loven af 20de November 1876 er tilstrækkelig og ogsaa i

enhver Henseende tilstrækkelig, hvad Invalideunderstøttelsernes Størrelse angaar. Kun kan det maaske nok være muligt, at man i Anvendelsen af denne Lov er fra Invalidebestyrelsens Side lidt karrig med at gaa til at tildele Understøttelser af de høiere Klasser indenfor de forskjellige Afdelinger; man vælger meget ofte at give den laveste Understøttelse indenfor den Klasse, hvortil vedkommende Invalid hører. Det er imidlertid Noget, jeg blot henstiller. Der er endnu Et, jeg vil henstille til den høitærede Finansminister, og det er en Klage fra Invalidernes Side, som jeg tror ikke saa sjældent er begrundet. Det er ikke saa sjældent, at Invaliderne — jeg ved ikke, hvilken Form jeg skal give det — tilbyde at lade sig undersøge af Invalidebestyrelsens Læge, ja undertiden forlange at blive undersøgt; men meget ofte bliver dette, enten det nu har Karakteren af Tilbud eller Forlangende, tilbagevist fra Invalidebestyrelsens Side, og meget ofte bliver Afgjørelsen truffet, uden at den Undersøgelse, som enten er tilbuden eller forlangt, bliver foretaget. I denne Henseende tror jeg, at en Undersøgelse bør finde Sted, og i det Hele taget tror jeg, at, naar Undersøgelsen saa foretages, Invaliderne da sommetider kunne have Krav paa en lidt venligere Behandling, hvis det fra, hvilken Afgjørelse der end træffes, end den, de meget ofte ere Gjenstand for. Det er ikke saa sjældent, at disse Invalider, som søge at blive undersøgt, og som maaske staa noget tilbage i Retning af at komme frem paa en belevet og høflig Maade, trænge til at blive veiledede baade med Hensyn til, hvad de skulle spørge om, og hvad de i det Hele taget skulle søge Oplysning om, og da tror jeg, at det sommetider fra Vedkommendes Side skorter Noget paa den Indøkommen overfor vedkommende Invalider, som vilde være hensigtsmæssig for Sagen i det Hele taget, og som Invaliderne kunne have Krav paa at være Gjenstand for. Jeg har hørt saa mange Beklagelser i den Henseende og saa mange Skildringer af, hvad der foregaar, at jeg tror at være berettiget til at drage dette Moment frem ved denne Leilighed. Iøvrigt finder jeg ingen Anledning til at gaa dybere ind paa denne Forhandling. Jeg tror, at blandt de Exempler, som den ærede Ordspørgsel for Forespørgerne drog frem, er Exemplet fra de omvandrede Musikanter ikke det helbigste; der kan hentes mange andre Exempler, der i ganske anden Grad vilde tale til Fordel for Sagen end dette.

Ordspørgeren for Forespørgerne (Kjær): Det er kun saare lidt, jeg har at tilføje. Jeg glemte før, da jeg sidst havde Ordet, at besvare et Punkt af, hvad den meget ærede Finansminister har fremsat. Han sagde nemlig,